

Ο Αένας Μύθος

«Πολύ κακό για το τίποτα» του Σαίξπηρ από το «Ανοιχτό Θέατρο».

Και η εκδοχή του ψυχαγωγικού έργου έπρεπε να βρει την υλοποίησή της. Έπρεπε να υπομνησθεί ότι μαζί με την διεκδίκηση, την ιδεολογική αντιπαράθεση και τη χειραφέτηση, υπάρχει και η (συν) αισθηματική ανάγκη, το αίτημα του ονείρου και ο έρωτας πριν απ' την ...τελευταία του πράξη!! Πως υπάρχει και η ποίηση των πραγμάτων και του χρόνου... Και σ' αυτό το έργο δίπλα απ' το συνταρακτικό τραγικό του λόγου, αναδειχεται ο ανεπανάληπτος λυρικός ποιητής Ουίλλιαμ Σαίξπηρ.

Στο ΠΟΛΥ ΚΑΚΟ ΓΙΑ ΤΟ ΤΙΠΟΤΑ συναντάμε το αρχέτυπό μας πρόσωπο. Επαληθεύουμε κάποιες απ' τις κύριες ιδιότητές μας.

★
Η σκηνοθεσία του Γιώργου Μιχαηλίδη είναι μια διαδρομή ανάμεσα στους χρωματισμούς της ίριδας. Δεν μπορώ να ισχυριστώ πως συναντώ συχνά τέτοιαν αίσθηση ισορροπίας πάνω στα ημίτονια, στα οποία είναι οικοδομημένη η συγγραφή του έργου αυτού. Μύθος, αισθήματα, αισθήσεις, σύνθεση συνόλων, ακόμα και οι εύθυμες υπογραμμίσεις των εκπροσώπων του γκροτέσκ, συνθέτουν ένα ένδυμα ποιητικής έκφρασης, που διαφυλάσσει και πάλι το υψηλό ύφος του σαιξπηρικού λόγου. Κι ακόμα περισσότερο, κάνουν το λόγο αυτό να επενδύεται σε πλαστικές κινήσεις με ανεπαίσθητα χορευτικά ποικύματα, προωθώντας έτσι τις υπαινικτικές φράσεις, που ολοκληρώνουν αυτό το θαυμαστό παραμύθι της νεότητάς και του ονείρου.

Ο Μιχαηλίδης έχοντας γνώση της Ελισσαβετιανής θεατρικής εποχής και της αναγεννησιακής φόρμας του αγγλικού θεάτρου, διατηρεί κάποια υφολογικά στοιχεία του, αλλά κατορθώνει να τους δώσει μια σύγχρονη εικονοπλασία που προσφέρει μ' έναν εύληπτο -όχι απλουστευτικό τρόπο- ένα ελκυστικό σκηνικό θέμα.

Αυτός ο εσωτερικός ρυθμός της σκηνοθεσίας υποθέτω ότι δεν θα μειωνόταν, αν έλειπαν τα ελάχιστα TABLEAUX VIVANTS, που μοιάζουν σαν ν' αμφισβητούσαν την παρούσα δυναμική της σκηνοθετικής γραμμής. Ωστόσο το ποιητικό παραμύθι του Ουίλλιαμ Σαίξπηρ προτείνεται ορθά, αναπτύσσεται με μίαν αίσθηση μαγείας κι ανθίζει στη σκηνή του ΑΝΟΙΧΤΟΥ - ΘΕΑΤΡΟΥ καθώς το «αφηγείται» η ευαίσθητη σκηνοθεσία του Γιώργου Μιχαηλίδη.

★
Όλοι οι υποκριτές παιθάρχησαν με τις σκηνοθετικές οδηγίες, άλλωστε στο ποιητικό ιδιαίτερα θέατρο, τούτο είναι

απαράβατος κανόνας.

Κι αρχικά ο Βενέδικτος του Μηνά Χατζησάββα που υποδύθηκε με ακρίβεια και σκηνική άνεση τον καλό άγγελο της Τιμής, της Αλήθειας και της νεανικής αιδιμοσύνης. Ηθοποιός με πολλές και εκφραστικές όψεις και μ' ενδιαφέρουσα γνώση της φόρμας COMMEDIA DEL' ARTE, είναι ο άξονας που γύρω του θα συγκεντρωθεί το νήμα του μύθου. Ομολογώ του, στο παιχνίδι του έρωτα, η Βεατρίκη της Καριοφύλλια Καραμπέτη, έχει μίαν αξιοπρόσεκτη σκηνική αίσθηση. Είναι πειστικά λυρική η παρουσία της Ηρώς - Μαρία Σάββα

Σκηνή από το έργο «Πολύ κακό για το τίποτα».

που έχει άλλωστε το προνόμιο να θυμίζει τις αναγεννησιακές κόρες του BOTTICELLI.

Ο Τόνης Γιακωβάκης είναι επαρκής στο ρόλο του άρχοντα Λεονάτο, ενώ ο λόγος του Αντώνη, που υποδύεται ο Κώστας Πανουργιάς, έχει έναν ωραίο επικό ήχο. Ο Δον Πέτρος του Κώστα Γαλανάκη θα έπρεπε να είναι περισσότερο διανγής, αφού ο Δούκας - χαροκόπος που υποδύεται δεν δηλώνει καμιά βιολογική ...υστέρηση!! Ο Άρης Λεμπροσάπουλος ευτύχησε στο μικρό ρόλο του Αναγνώστη, δημιουργώντας μίαν ευστοχη καρικατούρα. Ο Κλαύδιος του Ζαχαρία Ρόχα αποτύπωσε την ευγένεια του ρόλου του.

Οι ρόλοι γκροτέσκ εκπροσωπήθηκαν άρτια απ' τους Γιάννη Ευδαίμων - Σκυλομουργιά, Κώστα Ντούνη - Βέργας, Σπύρο Μπιμπύλα - Πολιτοφύλακα Α' και Γιάννη Ζωγράφου - Πολιτοφύλακα Β'. Παίζουν ακόμα οι Γιάννης Ζωγράφος, Ντίνα Μιχαηλίδη, Δόνη Μιχαηλίδη, Κατερίνα Πετούση, Τζένη Καλύβα, Στέλιος Σισμανίδης και Φώτης Πολυχρονόπουλος.

★
Ενδιαφέροντα τα κοστούμια, που θυμίζουν χωρίς να επιβάλλουν, την εποχή του δέκατου έκτου αιώνα, έκανε ο Αντώνης Κυριακούλης, ενώ το σκηνικό είναι του Νίκου Αλεξίου και του Αντώνη Κυριακούλη.

★
Η μουσική του Θόδωρου Αντωνίου, με νύξεις σε προκλαστικές μουσικές φόρμες, αναπτύσσει τη μαγεία του σαιξπηρικού λόγου προσθέτοντας και νέες διαστάσεις στα δράματα.

Νάσος Νικόπουλος